

СУТНІСТЬ ЕКОНОМІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Болотова А.А.

*Науковий керівник: Лисенко А.О., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Державне регулювання економіки в умовах ринкового господарства являє собою систему типових заходів законодавчого, виконавчого і контролюючого характеру, які здійснюються правомочними державними установами і громадськими організаціями з метою стабілізації і пристосування існуючої соціально-економічної системи до умов, що змінюються.

У сучасних умовах державне регулювання економіки є складовою частиною процесу відтворення. Воно вирішує різні завдання, наприклад, стимулювання економічного зростання, регулювання, зайнятості, заохочення в прогресивних зрушеннях в галузевих і регіональних структурах, підтримки експорту. Конкретні напрямки, форми, масштаби державного регулювання економіки визначаються характером і гостротою економічних і соціальних проблем в тій чи іншій країні в конкретний період.

Отже, економічна політика - це проведена державою, урядом країни генеральна лінія економічних дій що втілюються державою, та за допомогою яких досягаються намічені цілі і завдання, вирішуються соціально-економічні проблеми [1]. В економічній політиці знаходить безпосереднє відображення реалізований урядом країни курс. За своїм задумом економічна політика покликана висловлювати, втілювати цілі, завдання, інтереси країни, держави і народу.

Багато в чому економічна політика держави ситуаційно обумовлена в тому сенсі, що вона безпосередньо диктується успадкованим минулим, що склалося в країні, економічною обстановкою та раніше прийнятими рішеннями і зобов'язаннями.

Економіка країн світу розвивається циклічно, в ній відбуваються коливальні процеси, хвилеподібні рухи. З періодом в декілька років або навіть десятиліть фаза економічного зростання, підйому ділової активності змінюється фазою руху макроекономічних показників зростання, виникнення економічного спаду, зменшення попиту та пропозиції, згасання підприємницької активності. Відповідно, слід виділяти такі, що послідовно змінюють один одного фази економічного циклу як підйом (економічне зростання), висока економічна кон'юнктура (економічний бум), спад (економічна криза, стагнація, стагфляція), низька економічна кон'юнктура (депресія).

Залежно від тимчасового діапазону дії, тривалості періоду, на який розраховані проведені заходи, прийнято розрізняти короткострокову і довгострокову економічну політику. Довгострокова політика характерна при відносно стійких умовах економічного життя або досить гарантованих ресурсних можливостей, що дозволяє намітити лінію економічної поведінки набагато років вперед і більш-менш строго дотримуватися її.

Нестійкість економічних процесів, непередбачуваність внутрішніх і зовнішніх умов провадження господарської діяльності віддає пріоритет короткостроковій економічній політиці, яка характеризується наданням спрямованості економічним діям на період приблизно роком або навіть кількома місяцями [2].

Таким чином, економічна політика проводиться державою за допомогою використання сукупності важелів впливу на економічні процеси та агентів господарської діяльності. Вона реалізується через закони, президентські укази, урядові постанови та інші нормативні акти, поточні оперативні постанови і рішення державних органів.

Література:

1. Мищенко В.В. Государственное регулирование экономики: учеб. Пособие / В.В. Мищенко. – М.: ИНФРА – М, 2007. – 480 с.
2. Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://textbooks.net.ua>.

ПЕРСПЕКТИВИ ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

Вельможна Ю.Л., Ткач І.С.

Науковий керівник: Блага В.В., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

В даний момент все більш вагомою залишається завдання визначення перспектив еколого-економічного розвитку регіону, вирішення якої потребує розробки нових підходів до визначення сутності, структури, методів оцінки еколого-економічного потенціалу. Величина еколого-економічного потенціалу регіону характеризує рівень розвитку продуктивних сил, визначає конкурентоспроможність, ступінь капіталізації підприємств. Виходячи з того, що весь еколого-економічний потенціал регіону може бути розділений на складові: фінансовий, виробничий (матеріально-речовий, а саме: будівлі, споруди, машини, обладнання, транспортні засоби), трудовий і природний. На глобальному (міжнародному) рівні окремі автори називають ще й соціальний потенціал (капітал), що відображає роль сильного громадянського суспільства, регульованого системою добровільних горизонтальних асоціацій (на противагу ієрархічним вертикальним асоціаціям). Потенціал сталого розвитку передбачає ефективне функціонування всіх перерахованих вище складових в комплексі. Однак найбільш важливими, базовими компонентами потенціалу сталого розвитку є людський і природно-ресурсний потенціал, економічне обґрунтування та оцінка яких вимагає в сучасних умовах особливої уваги.

Першочергова роль цих складових потенціалу стійкості еколого-економічної системи регіону визначається, по-перше, тим, що саме від розвитку творчого потенціалу трудових ресурсів і від забезпеченості регіону